

Глибинка чи передмістя

Коли під'їжджали до засніжених Дубків - села, підпорядкованого Люхчанській сільській раді, побачили дівчур, яка, весело ласуючи, каталася на санках з гірки. Тут з і сфотографували школярів разом із диктором ЗНЗ І ступеня Віктором Калюховим. розповів Віктор Оксентійович, ще за Польщі, якщо вірити переказам, на цьому місці стояли 3-5 хат, поступово розрослися, і, коли в Люхчі організували колгосп, поселення величали «другою бригадою». А з 1992, же 12 років, Дубки мають статус села.

Мабуть не помилуюся, коли скажу, що окрасою населеного пункту є початкова школа, в якій навчається 41 учень, а ведуть їх по Країні Знань 4 педагоги. Коли дивишся на причепурене приміщення, класи, що втопають у зелені, барвисті стенди, не віриться, що будівля, яку прийняв у спадок у 1995 нинішній директор, виглядала, як стайня – похмура, сіра казарма, парти з відкидними кришками. Зараз же школу не впізнати – поміняли вікна, за гроші, виручені від продажу яблук, придбали тюль, а карнизи, полицки тощо зробили самі батьки. Місцевий підприємець Павло Щевич кожному класу подарував декоративне панно. Нерідко спонсорську допомогу надають і депутати районної ради, односельці Володимир Набухотний і Дмитро Дебелий. Як сказав Віктор Оксентійович, частенько звертається до них із проханням.

Тепло відгукнувся про директора і голова сільської ради Степан Ніклайчук: "Це хороша, порядна людина. Люди йдуть до нього з усіма своїми болями, бідами". Саме Віктор Калюхов разом із сільським головою зуміли забезпечити дітей гарячим харчуванням. З відкриттям шкільної їдальні було проблем а проблем! По-перше, не Мали води. Відділ освіти райдержадміністрації профінансував роботи, а батьки дітей усе зробили власноруч. Не було холодильника, газової плити, мийок... З міжшкільного навчально-виробничого комбінату привезли обладнання, по ремонтували. Зараз же в їдальню приємно зайти - охайно, затишно. Смачні страви готує учням кухар Оксана Миколаївна з КП "Школяр". Її стараннями задоволені діти, вдячні й батьки за турботу про нащадків. Піклується про всіх Віктор Оксентійович, не дарма на сході села обрали його головою сільського комітету.

Ось і ветеран Великої Вітчизняної війни Демян Власюк щиро дякував директору за турботу – не раз і не два телефонував П. Калюхов у РЕМ, щоб знешкодити неполадки, з'явилося світло в оселі фронтовика. 80-річний односелець пройшов дорогами Другої світової. Східна Прусія, Маньчжурія, Хінган, Порт-Артур - ось славні віхи його бойової біографії. Зараз, на жаль, колишній солдат мешкає один - торік померла дружина. Добре, онук Віталій не забуває, допомагає чим може. Дід Дем'ян, як називають його односельці, понині носить у собі шматок ворожого металу - пам'ятку порохової молодості...

Доволі похмурий зимовий день заяскрів усіма барвами веселки, коли завітали на обійстя В'ячеслава Щевича. Захоплення господаря давно стало притчею во язицях не тільки в селі, а й усьому районі. Посудіть самі - заходиш на подвір'я й потрапляєш у міні-зоопарк. На цьому пташиному базарі кого тільки нема: оригінальні качки з копчиками пір'я, що увінчують голівки, кури, схожі на грифіф, мініатюрні, наче іграшковий півник і зозулясті куроки, ба навіть цесарки. (Пані Віра (господаря не застали) показала нам голубів. Цих красенів у садибі до 30. Очі розбігаються від розмаїття кольорів і порід: з павичевими хвостами; сніжно-білі, як наречені: сизарі; з кошлатими, ніби в штанях, ногами... А від споглядання павичів перехопило подих: так гордовито походжали вони подвір'ям, наче й не падав сніг. Як розповіла господиня, уже мали від них потомство. На жаль, заморська птиця вибаглива до умов, тому й залишилася зимувати тільки одна пара королівських птахів. "На екскурсію до Щевичів приходьте навесні, - порадили їхні односельці. - Саме тоді павич розпускає хвіст, і обійстя стає схожим на декорацію до "Тисячі й однієї І ночі". За таку красу господарям неодноразово пропонували немалі гроші, навіть в умовних одиницях, та не погодилися. Хіба ж продаси шматочок власного

серця? На прощання пані Віра подарувала кілька павичевих пір'їн. Правда, схожі на перо казкової Жар-птиці?

Відродно, що молоде село - 12 років не вік для людини, тим паче для населеного пункту - розростається, радують ошатні, добротні новозбудовані будинки. Приміщення магазину (ще не відкрився) вбирає очі перехожих - європейський дизайн, барвисті кольори. Доклав зусиль приватний підприємець Опалько, щоб привабити майбутніх покупців. Досі в Дубках був тільки один заклад торгівлі - у вагончику, де хазяйнує Віра Шевич. Невдовзі ж з'явиться конкурент, і це добре, бо суперництво спонукає працювати краще, пропонувати клієнтам високоякісні послуги, а населення має вибір, кому надати перевагу.

Не можна обминути увагою й таку проблему села, як освітлення. Після того, як РЕМ установив новий трансформатор, напруга дещо зросла, та, на жаль, так і залишається на рівні 180 кВт. В оселях тьмяне світло, у селі лише кілька бетонних опор, решта - дерев'яні, деякі похилилися, так і до лиха недалеко...

А взагалі, якщо перефразувати класика, то в селі дві біди: дорога й телефон. Щодо останнього, то єдиний у школі, до того ж часто блокується. А як бути, скажімо, якщо, крий Боже, пожежа абощо? Чимало прикросців завдавала мешканцям села й дорога. Отож голова сільського комітету Віктор Калюхов у 2002 р. зібрав кошти, організував односельців, щосуботи 30-50 чоловік займалися благоустроєм: найбільші баюри на сільських вулицях засипали шлаком, відсівом, який виділив приватний підприємець Леонід Лінівий. Зрозуміло, що це проблеми не вирішило, адже дорога до села залишається в плачевному стані. А Дубки, за великим рахунком, уже навіть не село, це передмістя районного центру, перлини Полісся.

З. Сергійчук.